

пълчища. И въ този хаосъ отъ болки, въ мозъка ми се връзва една тѣпа мисль: „бѣгай!“

Азъ паднахъ на коремъ и, като пазѣхъ врата си съ ржце, запълзѣхъ напредъ. Пълзѣхъ, като че ли можехъ да избѣгамъ отъ тѣзи малки чудовища, които пълнѣха каютата.

И докато пълзѣхъ, губейки последни сили, погледътъ ми бѣ поразенъ отъ една чудовищна гледка. Голѣмиятъ нубиецъ Кукути, най-добриятъ гребецъ, лежеше на кувертата съ метната назадъ глава и въ стѣклениа му погледъ бѣ замръзналъ израза на ужасъ и тѣпа покорностъ. На подутото му лице имашегъмжило отъ оси, до него нѣкой изригваше проклетия, другъ простираше ржце, молейки за помощъ, а по-нататѣкъ другъ се гърчеше въ спазми и пълзѣше като менъ нѣкъде напредъ къмъ невидимо спасение. И навсѣкъде азъ се натѣквахъ на купчини тѣла, смазани отъ болки.

Заразенъ отъ общата паника и обзетъ отъ нѣкаква животинска яростъ, азъ тласкахъ гърчещитѣ се тѣла, падахъ, приповдигахъ се, пакъ пълзѣхъ на нѣкъде и най-сетне, като се издигнахъ надъ борта, безъ да се замисля и безъ да чакамъ да се опомня, хвърлихъ се въ водата.

* * *

Когато дойдохъ на себе си, бѣхъ на брѣга. Надъ мене бѣ наведенъ Али. Той изглеждаше разтревоженъ и, понеже азъ мълчехъ и отново затворихъ очи, той почна прѣвъ:

— Какъ се чувствувате, господарю? Ти забрави да запалишъ лулата си. — И, следъ като помълча: — Дивитѣ оси на Египетъ сж врагове на човѣка. Но и тѣ иматъ свой врагъ — огънътъ. Дивитѣ оси се плашатъ отъ димъ. Оситѣ сж малки, но тѣ сж безъ брой и затова сж смѣли. Човѣкътъ е по-силенъ отъ осата, но често бива страхливъ. Дойде ли зло, не бива страхъ. Да бждемъ заедно, да мислимъ еднакво — ще рече да бж-